

Mazozoļ Lauriš

Ceļojum piezīms no Kirgizstān (fragment)

I Kā mēs tur tik

- Zin, ko es izdomej? Zin, ku mēs brouks?- es pras vīram.
 - Uz Gruzij? - prātīg teic Alfridels. Viš jau visiem i izplērkstejs, ka mēs brouks uz Gruzij, i sariktets ceļveds un mēs i sākuš atzīmēt viets, ko mēs grib redzet, tik biļets nav nopirkt.
 - Nē, mēs brouks uz Kirgizstān!
 - Ki.. kur?
 - Kirgizstān!
 - Kir...? Atgādin, ku tas i?
 - Tas nav dikt tāl. Ja viss saiet dēle, māje var tikt a riten va atnākt a nākšen. Jāpeld nebus.
 - Nu lāb, - viš nopūšes. - Un ko mēs tur daris?
 - To es vel nezin. Interneta nekas doudz nav, bet man liekas, ka tur varet būt dikt smuk.
- Brouks tik, ta redzes.
- Man jau laikam nav izvēl. Apsolīj tavam mamam nelaist tev vien paš.
 - Kā tu grib. Tu jau var braukt citur, uz kād „ōl-inklūziv”, un vesel mēnes gulet pe basein ka rons.
 - Nu ta jau labak uz to Ki-kā-viņ-tur-sauc.
- Sajēms tād vārig zaļo ugun, bet zaļo, es ķeras pie biļeš pirkšen.
- Tā galig nejauš un bez gār riktešanos mēs tik uz Kirgizstān, kas man i iekrits dzīl sirde.

III Uz nacionālo park

- Kāp tik iekše, es jūs aizvedīs, - svešs vīrs bez prasišen ceļ māt mugursom no pieturs soliņ un nes prom uz sav autiņ. - Ku jums vaig?
- Nesagaidijs atbild, man četr nedeļ iedzīv nobūkšķ багаžnieka, noput vien. Es iekaist. Man i dusm pill mut. Man netīk, ka sveš grāpstas gar māt mant.
- Uz Ašgabat, - es cērt pretim pirmo, kas ienāk prātā.
- Vīrs aproujas, vais neizskatas tik apņēmigs. To var saprast - uz Ašgabat jabrouc pārš tūkstoš kilometr caur Uzbekistān un Turkmenistān. Es tikmēr skatas uz sāv vīr, kas sāk izskatites pēc pārouguš borvik. Viš nav rāds braukt a outubus, soul cep un viņam no pakaļ jau esot sanākuš sakns.
- Nu lāb, ta aizved mūs tepat uz nacionālo park, ku pilsētniek izsprūk zaļumos.
- Dženiš (ro, te ougstakais kalns izklousas pec īst ventiņ) i save viete, vais nespiež šoferam sird.
- Svešais vīrišķs atvieglot uzsmaid, uzrot zilrūtainos piedurkns, un mēs uz puteklaino braucamrīk durim salīgst cēn.

Outiņ zalonā nesen iztaisits eiroremonts - grīd gluds ka galds, izklāts a brūngan linolej un saskanigs a sēdekļ pārvalk. Sēdekls nu gan i dikt mīksts, gandrīz ka māje dīvane. Dikt glouns broucamais. Iejēms viet, es sāk toustities pec drošibs jost, bet... nu, va ta jūs māje dīvane piesprādzejas?

Mums jabrouc kād pusstund. Šofers stāst, ka viš i no pasouls smukako pilsēt. Cillek tur esot doudz labak, nav tik dikt uz mant ka te, Biškeka. Un tur nemaz tik doudz to noud nevaig – viss i pašiem, noud vaig tik priekš cukur, lai tēj saldaks.

Kamats mēs tā runajes, mūs autiš i atripojs līdz ieej parka. Šofers teic, ka klāt i. Man jabrīnas, jo māje es lasij, ka no ieej vel i kād 10-12 km. Mēs norēķinas a vedej un iet maksat pa ieej.

Tur tomēr man teic, ka man it taisnib. Nekas. Mēs jou te i atkūlušes izstaigates. Laiks i smuks ka zīddrān, ko ēst un dzert mums i, telt ar i līdz, nekur nav jasteidzas. Kur nu vel labak?

Mēs sāk iet, bet dikt tāl mēs netiek. Līkume parādijes dīv džip – viens balts, otrs mells.

Baltais piebremze, bet pabrouc garam. Broucej mellaja mums dāva pakaļejos sēdekļs. Šofers izskatas pēc vietejo, brouc ka iesmērets zibens. Blakam sēž gaišmatains vīrišķs balta līn kostīma. Viš esot no Maskav, atbroucs uz konferenc Biškeka, bet starp ēdien- un dzērienreizem izspucs pie dabs krūt nosist laik.

Pēc pārš kilometr pazūd ceļš – priekše tais joun, tapeic drošvien pirmais šofers tālak pat gribedams nevarej aizvest. Mums i gruntigs stūrmans, atrod māj sproudziņ un gar kant apbrouc viss smagos.

Ātr vien mēs i stāvloukume, korrejas āre un sāk iet. Tak nav dikt stāvs, bet mums pēc ilgak laik pirmais un vel jaskatas apkārt. Sākuma aug ēgls un sīk krūmeļ, priedels ka pe mums gan te neredz. Kād gabal uz priekš oug dādž, kazrozs un cits puķs, viņpus up i smuks saln apkosts sarkans lapkoks.

Mēs iet un priecajes.

Nogājš lāb gabal, mēs atrod viet priekš telt un paliek turpat.

No rīt pamostas un dzird, ka blakam kāds čāpstin un purkšķin. Es izlien no guļammais un paver telt – kaln kāzs. Ro, cik māj vaig priekš pill laim!

Nogājš leja, mēs izstaigajas pa ielej. Kad sāk nākt vakars, mēs sāk iet apakļam uz par ieej.

Viens taksometr šofers a sagrabejš opel mums dāva aizvest, bet mēs atteicas. Otrreiz viš brouc garam a vien sievišķ blakam un dāva aizvest pa puscēn. Mēs i nelokam un novel viņam laimig cēļ.

Nepaiet ne desmit minūt, kad akal stājas mells džips un dāva aizvest. Šofers dikt uzstāj, āb pārejie pasažier mākot anglisk un mums pavisam droš būs dikt interesant parunaties.

Izklousas, ka mums i jakāp iekše. Pasažier izrādes investor no Ķīn un viņ grib dikt zinat, no kurien mēs i un kapēc iet a kājim. Mans cēļbiedrs i no Nīderland, bet investoriem pa to viss i skaidrs, toties Latvij viņ mekle interneta un grib visko zinat. Es sak, ka pirmie reizs i uz laim. Ja es i pirmais latviets, ko viņ save mūža satiek, koukas javēlas, pat ja es iet a kājim.